

JAKUB BOUDA

Lovná zvěř

© Jakub Bouda, 2024
Typography © Beky
Obálka: Já Sám II + AI
Korektura: Martina Krešne

Slovo autora

Začali jsme utvářet svět tím, že jsme s klackem v ruce vnutili ostatním svou představu o tom, jak má ten svět vypadat. Byl to dlouhý běh, na jehož konci měla stát civilizace, kde jsou k sobě lidé upřímní a tolerantní.

Nechci nikterak sejčkovat, ale zdá se, že se něco krutě nepovedlo.

Upozornění:

Veškerý následující text jsem si vycucal z prstu, podobnost s někým skutečným je čistě náhodná, nikoho z těch lidí neznám, nikdy jsem je neviděl, ta částka taky nesouhlasí, navíc by s některými z nich mohly být problémy a manželka trvá na tom, že vraždit smím jen v knihách. Tož asi tak.

Kniha vznikla v jednočlenném týmu, tudíž autor zastupuje pouze následující skupiny: muž, běloch, hetero, muslim a kulatozemec. Jsem si vědom toho, že je to neurvale diskriminační, ale je mi to u prdele.

V textu se objevuje neobvyklá míra násilí, vulgarit, sexuálních, genderových a rasových narážek, urážek a předsudků. Některé scény dokonce obsahují mučení, které by mohlo udělat radost silnějším povahám. Ale ta kniha je povedená i jinak.

Pohřeb

Silnice byla naprosto prázdná. Ostatně, kdo by se taky ve dvě ráno motal zrovna v těchhle místech.

V rodinných domcích u zahrádkářské kolonie bydleli především ti lépe situovaní a ti se v tuto dobu rozhodně nehrnuli do práce ani z ní.

„Už tam budem, kámo,“ zamumlal jsem si spíš pro sebe a poplácal dlaní pravé ruky tělo, ležící vedle mě na sedačce spolujezdce. Pak jsem ťukl do panelu před sebou a vznesl jednoduchý příkaz: „Volat Lucku.“

„Tati?“ ozvalo se za malou chvíli z reproduktorů.

„Jo, to jsem já. Jestli jsi doma, otevři, prosím tě, garáž. Nepotřebuju tady budít nějaký rozruch,“ řekl suše Nikolaj a zavěsil. O minutu později, když přibrzdil před domem, zahrnul rovnou do garáže, od kterých se právě vyrolovala vrata.

„Co se děje?“ zeptala se ho Lucie, když vystoupil, ale v jejím hlase nebyla ani stopa po nějaké rozmrzelosti nebo obavě. Jen se prostě zeptala. Nikolaj kývl hlavou k autu. „Orfelin to zabalil a nechci, aby skončil někde v kafilérce.“

„To je dobře. A to jako umřel teď nebo proč sem jedeš v noci?“

„Kvůli sousedům, želvičko,“ ušklíbl se Nikolaj.

„Co je s nimi?“ zeptala se Lucie.

Unaveně jsem se na ni podíval. V tom pohledu byla malá výčitka, která jasně říkala, myslel jsem, že jsi o něco chytřejší. Ale co naděláš, jsou to děti. Člověk by jim měl vysvětlit určitý taje života.

„No, možná jsem trochu přecitlivělej,“ začal jsem, „ale podle mě většina lidí není moc šťastná, když se v jejich okolí motá usvědčenej, několikanásobnej vrah, želvičko. Jestli si vzpomínáš, naposled mě vocaď vezly švestky v klepetech, když jsem řešil tu tvoji kovbojku. No a vzhledem k tomu, že se zrovna chystám kopat hrob, řek jsem si, že noc je pro to mnohem vhodnější doba. A auto v garáži je lepší než na ulici, ne?“ Lucie na to jen pokrčila rameny a vrátila se beze slova do domu.

Do vočí mě šlehal hnusnej studenej vítr a do tváří a krku mě bodal rozvířenej, zmrzlej sních jako nějaká ledová akupunktura. Ale jinak mi bylo celkem teplo. Když kopete hrob a nemáte po ruce bagr, zapotíte se. A samozřejmě i zahřejete.

Zem byla zmrzlá na kost a nebejt ta zasraná jáma pro někoho, koho jsem skutečně a bezvýhradně miloval a kdo mi tu lásku bezmezně a bezpodmínečně voplácel, asi bych se na to fakt vysral. Ale víte, jak to je. Jsou prostě věci, vod kterejch utýct zkrátka nejde. Tohle jsem mu prostě dlužil.

Lopata zaskřípala vo kámen skrytej ve ztvrdlý hlině a v ten samej moment mi za zádama zakřupal sních.

Automaticky jsem se votočil, lopatu připravenou k úderu. Ve světle z terasy se mezi tím padajícím svinstvem blížila moje dcera Lucie. Nesla vobouruční táč s květovaným vzorem, na kterým měla termosku, hrnek a cukřenku. Napadlo mě něco vo britskejch lokajích, ale na druhou stranu, kdo z vás má dospělý dítě, který vo vás pečuje? Sněte dál.

„Tati, nechceš si dát trochu čaje?“ zeptala se mě, když došla až k hrobu. Já jsem vděčně zapích lopatu do navršený hlíny a natáhnul k Lucii prokřehlou ruku.

„Díky, Lucí,“ řek jsem a nasál vděčně cejlonskou vůni. Mám tenhle čaj rád. Akbar. Díky vysokýmu vobsahu teinu je silnější než kafe. Taky má nějaký vzdravný účinky, snižuje hladinu cukru v krvi a upravuje cholesterol. Ale to jsou věci, který zatím ani s přibejvajícím věkem nevoceňuju. Co kvituju, je, že už po jednom hrnku toho čaje svítim jako lucerna.

Srkal jsem pomalu horkej čaj z hrnečku s logem litvínovskýho hokejovýho klubu, kterej jsem dostal bůhvíkde, bůhví vod koho a bůhví proč, protože hokej mě přímo bytostně nezajímá, zatímco si Lucie přidřepla na bobek a zřejmě naposled pohladila vločkama protkanou srst našeho největšího kámoše.

„Není ta díra zbytečně hluboká?“ zeptala se mě, když se zase postavila, aby si vode mě vzala zpátky prázdněj a studenej hrnek.

„Myslím, že je tak akorát, aby tam měl Orfelin klid vode vší havěti,“ vodvětil jsem a vytáhnul lopatu z hlíny.

Orfelin byl muj, teda vlastně náš pes. Přivez jsem ho kdysi z jedný farchy, protože jeho páníčky vzal lidově řečeno čert. No, vono to teda bylo trochu jinak, protože já čert nejsem ani náhodou, jelikož s lebečníma výrůstkama jsem to dotáh akorát na parohy, navíc jsem je nikam netahal, ale nechal jsem je tam v klidu ležet. Ale ve výsledku je to všechno úplně jedno. Pro příběh to není nikterak podstatný.

Z malýho štěňátka se tak stal sirotek a jako děti nepatří do popelnic, tak psi nepatří do útulku. Psi maj rozdávat lásku a taky to většinou dělaj. Pokud to teda nejsou ty zfetovaný bestie, co s pěnou u držky choděj po letištích a kvůli další lajně by vám v abstáku rozervaly kufr, kapsy a vejce na cucky.

Takže Orfelin, jak jsem tu chlupatou kouli pojmenoval, strávil naprostou většinu svýho dvanáctiletýho, chlupatýho života s náma. A ani to není tak úplně pravda. Nejdřív byl s náma všema. Se mnou, s Lucií a s mojí ženou Radkou. Nádherně doplňoval naši krásnou a dokonalou rodinku. Pak se to ale trochu zamotalo. Radce se stala dost vošklivá nehoda, já na nějakou chvíli zmizel za bránou nápravnýho zařízení a Lucka zůstala s Orfelinem sama. Teda ne úplně. Chvilku jí dělala společnost sestra jejího dědy, kterej to má mimochodem taky za sebou. Násilně samozřejmě. Dejž mu pánbůh věčnou slávu.

V tom jsem sice oficiálně a dost překvapivě nejel, ale na tom vesmíru určitě nikterak nesejde. V papírech jsem to měl nakonec já, protože na maléry jsem jako průmyslovej magnet. Ale to bylo všechno úplně fuk, protože ty papíry se pak časem někam ztratily. Možná je někdo skartoval, možná s nima někdo podpálil v kamnech a možná ještě někde leží na dně šuplíku a čekaj na vhodnou příležitost. Ale vo tom až za chvíli. Nerad bych tady byroratickejma kravinama rušil pietu za kámoše.

Rozložil jsem deku, podebral vopatrně Orfelina, položil ho na ni a pečlivě ho do ní zabalil. Pak jsem ho šetrně umístil na dno jámy, přidal vobojek, vodítko a voblíbenou žvejkačí kost. Nevim, jestli mu to k něčemu bude, spíš ne, protože psí nebe, stejně jako to naše, neexistuje, ale mně by to bylo taky k hovnu, tak co s tím.

„Chceš něco říct?“ zeptal jsem se Lucie, která se zase vrátila, když odnesla nádobí, a teď tu stála se sklopenou hlavou v čepici s bambulí. Slyšel jsem, jak mi u toho poskočil hlas. Asi fakt stárnu. Tak snad ještě slzy, ne? To tu dlouho nebylo. A proč taky. To je prostě život.

Každej máme jinou expiraci, ale máme ji všichni. Bez rozdílů. Je to jednou jasně daný, tak proč si nechat zčervenat bulvy, že jo. Tím ale nechci říct, že by to pálení ve vočích bylo náhodný. Bylo mi to fakt líto. Byl to dobrej pes. Věrnej. Vždycky a bez výjimek. Nikdy se se mnou nehádal, nikdy mě nepodved ani nezradil, na rozdíl vod lidí, který jsem znal. Bude mi chybět. A přesně to jsem řek i nahlas, když jsem nabral lopatou čerstvě

vykopanou hlínu a hodil mu ji na záda, jako kdyby byl jenom nějaká podělaná plynová roura.

Pak jsem se trochu zasníl, zadíval se kamsi do blba a nechal si před vočima přehrát ty skopičiny, který jsme spolu dělali. Jak jsme za barákem naháněli koroptve a bažanty. Jak jsem mu do zblbnutí házel tenisák a Orfelin mi ho neúnavně nosil zpátky. Jak jsem ho nosil na rukou, když jsem ho jednou vzal do parku a von, celej nadšenej, že může lítat a hrát si s parchantama, si uhnal svalovou horečku a na pár dní úplně zchromnul. Jak jsme spolu furt dokola čuměli na Lvího krále a King Konga, protože v těch filmech furt někdo vrčí a Orfelin to vždycky soustředěně sledoval.

Taky jsem si vybavil, jak mě pokaždý přivítal, když jsem se vrátil domu bez vohledu na to, v jakym jsem byl stavu. Střízlivej, nalítej, navoněnej nebo zsranej vod krve, bylo mu to fuk. Jediná mantra. Vrátil se páníček, jdu sehnat pantofle. Kdyby se naučil hrát šachy, byl by to ten nejlepší kámoš na světě. Vlastně ne. Byl to nejlepší kámoš i tak. Kdo taky dneska hraje šachy, že jo? Navíc Orfelin bezpečně vovládal žravou dámu, když jsem udělal kameny z koleček klobásy. Takže na co si tu, do hajzlu, stěžuju.

Pak jsem se vodpojil vod minulosti a znova začal roboticky sypat hlínu do díry. Zahradní lampa se solárním panýlkem u toho házela hororový stíny, vítr skučel melodii, ze který by si sednul na prdel i Morricone, a já u toho bordelu mlčky dál máchal lopatou.

„Počkej tam někde na mě, kamaráde. Mám takový tušení, že to nebude dlouho trvat a zase se uvidíme,“ projelo mi hlavou. Byla to samozřejmě jen taková pitomost, která mě v té chvíli napadla, ani nevím proč, zvláště po tom, co jsem před chvílkou prohlásil, že psi nebe neexistuje. Jenže mozek si vobčas jede to svoje a naprosto nezávisle z vás udělá sentimentálně labilního jedince.

Na posmrtné život nevěřím a nebudu věřit, dokud to neuvidím na vlastní voči. A do té doby jsou pro mě všechny duchovní debaty zbytečný. Případně se pak vomluvim. Ale ten pocit nebyl úplně mimo.

Když jsem tu smutnou práci dokončil, uklidil jsem lopatu do dřevěného altánku a vydal se rozmrznout do tepla. Doma jsme si dali s Luckou panáka na tu naši uslintanou hubu a já pak naházel hadry do pračky a sám sebe pořádně vydrhnul ve sprše. Sprchoval jsem se dlouho, jako kdybych ze sebe moh smejt ten smutek, kterej se mi srážel na kůži stejně jako kapičky vody na běžovejch dlaždicích kolem mě. Když jsem se konečně cejtil dostatečně čistej, vylez jsem ze sprchy ven, do sucha se vytřel froté ručníkem s nápisem Coca-Cola a v teplákách se vodplížil do vobýváku, kde jsem tomu prvním panákovi poskytl menší společnost a s nohama na konferenčním stole vytuhnul.

Když se mnou Lucka ráno zatřepala, byl jsem celej dolámanej. Měl bych se ve svym věku naučit spát v posteli. Jenže ráno vždycky dělá chytráka na včerejší večer. Nebo tak nějak je to v tom přísloví.

„Ty nejsi ve škole?“ prohodil jsem zmateně, jak jsem se ještě probíral z vopice.

„Ne, tatínku,“ vodvětila. „Představ si, že už mám osm let po vysoký.“

„Já vim, jen mě zmátlo, jak vypadáš mladě,“ blekotal jsem.

„To je trochu trapný pokus zakrýt počínající demenci lichotkou, ale děkuji ti. Jsi bezva táta.“

„Neni zač,“ zavrčel jsem a zašklebil se.

„Snídat budeš?“ zeptala se mě pak dcera.

„Záleží na tom, jestli jsi snídani koupila nebo ji dělala sama,“ pronesl jsem a pátravě ji přejel zrakem.

Dala si ruce v bok, posunula vobě vobočí blíž k sobě a provrtala mě pohledem jak nebozez. „No tak nežer, no. Já se ti v tomhle počasí nebudu trmáčet do krámu. Venku je to namrznutý až hanba.“

„Dám si kafe,“ řekl jsem smířlivě a vstal, abych se přemístil do kuchyně.

„Kafe taky stojí za hovno?“ vyhrkla na mě, když jsem se napil.

„Co?“ vypadlo ze mě udiveně. Nebyl jsem si vědomej, že bych si stěžoval.

„Já jen, že čumíš jak vejr a šklebíš se.“

„Jo tak. Ale ne. Kafe je výborný, želvičko. Jenom nad něčím přemejšlim.“

„Tak to musí být důležité,“ prohodila Lucie a zalila si mlíkem nějaký chemický sračky v pastelovejch barvách z krabice s evidentně retardovaným animovaným čoklem, protože jinak by se netlemil tomu, že je bez ochranných prostředků ve vteřeném vesmíru. A na mléčnou hladinu v ten moment vyplavala nožička z plastový hračky.

„Ani nevíš jak,“ odvětil jsem a usmál jsem se. Ale nebylo proč. Čekalo mě dost práce.

Příprava

Kdyby vám to čirou náhodou uniklo, jsem malinko pošahanej zabiják, vycvičenej v legii, kterej skončil v krimu na doživotí, vodkud mě vytáhla služba tak tajná, že ani nemá jméno. Výměnou za čerstvej vzduch jsem pro ně dvanáct let dělal tu nejšpinavější práci, kterou si dovedete představit, a nebylo to uklízení hajzlů v Kauflandu, kde jak známo místní fetky pravidelně pořádaj sabaty s bezďákama. Ale teď se blíží konec. Jasně, nikdo vám nic napřímo neřekne, tady je všechno tajemný jak pan Tau, jenže šuška se vede i mezi lidma jako jsem já.

Ne, že bych nějak rozšiřoval drby, na to mě nikdy moc neužilo, ale dost dobře slyším. A taky si všímám. V naší organizaci se něco dělo. Navíc jsem měl při posledních akcích pocit, že to přestává bejt víc nebo míň oficiální. I když to vlastně nebylo oficiální nikdy. Ale víte, jak to myslím.

Nejsem žádněj školenej špion, ale zase nejsem úplná jitrnice. Nikdy jsem se neptal na důvody toho, co dělám. Chcete, abych někoho sejmul, tak ho sejmu. Hovno mi je po tom, co proved nebo koho nasral. Je to byznys. Ale je jistej rozdíl mezi tím, když vás pošlou sejmout typa, kterej řídí pohyb drog po celý zemi (což drogovej byznys sice nezastaví, ale na pár hodin výrazně zmate) nebo novináře, kterej se v něčem zbytečně rejpe. A i já radši típnu Sověta, kterej si hraje pod diplomatickým krytím na rudýho škorpióna než nějakou vyděšenou samoživitelku,

kteřá byla v blbej čas na blbým místě. A než se nadějete, místo grázlů, který sypou dětem drogy, likvidujete lobbyisty nebo kluka, vo kterým víte, že dělá pod stejnou značkou, přestože, jak jsem řek, žádnou značku nemáte.

Pokud nejste úplně vypatlaný dojde vám, že se tady něco děje a začnete se vohlížet přes rameno ještě víc než dřív, protože to smrdí, a jednoho dne se dočkáte podobného zacházení i vy. No a já jsem se v ten den, kdy mi to došlo, rozhodnul, že se trochu pojistim. A tak jsem skočil do auta a jel za dcerou, která bydlela v domě, kterej jsem před lety koupil, ale poté, co jsem z něj byl za asistence policie vyveden, už jsem se do něj vracel jen zřídka. Jenže v její přítomnosti se mi líp myslelo.

„Lucko?“ zavolal jsem z kuchyně, kam jsem hodil na linku dvě pizzy. Salámovou pro mě a sejrovou pro ni. Mě sejra nadejmá, navíc si při svý práci nemůžu dovolit lítat furt po hajzlech. „Pojď se najíst, želvičko,“ vyzval jsem ji znovu.

„Zase jsi přepadl nějaký fastfood?“

„Pizza z Archy,“ vodpověděl jsem už s plnou hubou.

„Balil mi ji Radba vosobně,“ dodal jsem nesmyslně, jako by to, že vám žrádlo zabalí majitel, mohlo nějak vovlivnit jeho kvalitu.

„Sýrová?“

„Jen pro tebe, zlato.“

Když přišla do kuchyně, usmála se. Je to zlatíčko. Dřív jsem lítal, že jsem ji nezažil úplně jako malou, protože jsem lítal po čertech ďáblech, ale dneska už jsem to voželel. Lucie totiž pořád zůstávala mojí malou holčičkou. Jasně, když tenkrát vodpráskla dědka, chovala se dost dospěle, ale řekněme, že měla svý důvody. Navíc to byl ukrutnej vomyl. Netrénovanej člověk se snadno lekne a zmáčkne spoušť. A i když si to uvědomíš, kulku už nezastavíš. Ale ke mně se Lucka nikdy nezapomněla přitulit, abych nezapomněl, že je moje.

„Můžu na tebe mít impertinentní votázku?“ zeptal jsem se, když se zakousla do prvního štráfku.

„No schválně, co z tebe vypadne,“ vodpověděla s plnou pusou a na stůl se přitom sneslo pár drobků.

„Vídáš se ještě s Romanem?“

„Někdy zajdeme na kafe, proč?“

„Potřeboval bych s nim mluvit. Jebe se furt ještě s počítačema, že jo?“

„Jistě,“ potvrdila. „To je totiž hlavní důvod, proč spolu už nejsme,“ řekla a zasmála se.

„Vy jste se rozešli kvůli počítači?“

„Jak se to vezme,“ vodpověděla a pokrčila mnohovýznamně ramenama.

„Nerozumím,“ přiznal jsem nechápavě.

„No, jaksi řek, papá. Jebal se hlavně s počítačema.“

„Ach tak. Tak přesně tyhle detaily jsem nepotřeboval slyšet, ale budiž. Tak mi na něj dej kontakt.“

„A co mu chceš?“ vyzvídala.

„Tajný věci, znáš to,“ řekl jsem a utnul debatu.

Znala. Když jsem se vrátil překvapivě z basy o celej jeden život dřív a vyprostil i ji z vězení vod Standovo sestry, určili jsme si pravidla. Teda já jsem je určil. Řeknu jí jenom to, co můžu, a toho fakt moc nebylo. A vona se nebude zbytečně vyptávat. Jednou se to stejně všechno dozví, ale v ten moment mě ještě ani nenapadlo, že to bude tak brzy.

Roman vypadal dost překvapeně, když jsem mu zazvonil u dveří. „Zdravíčko,“ vypadlo z něj, když vystrčil hlavu ze dveří. „Stalo se něco?“

„Ne. Ale stane se,“ vodpověděl jsem s absolutně nevinnou tváří a bez vyzvání jsem vstoupil do jeho mládeneckého bytu.

„No jo, pojd'te dál, přece nebudete stát na chodbě,“ zahlásil ironicky, když za mnou zavíral dveře.

„Potřeboval bych vod tebe pár věcí, kámo,“ ignoroval jsem jeho drzost. „A nechci to zadarmo.“

„Jestli můžu nějak pomoci, tak pro vás to samozřejmě rád udělám. A peníze nechci.“

„Nebud' blbej,“ odmítnul jsem jeho charitu. „Za práci se platí. A kdo ví. Když se ti to nepovede, budeš třeba potřebovat zmizet někam daleko a letenky nejsou zadarmo,“ informoval jsem ho, aby věděl rovnou, do čeho se řítí. Ne, že by měl teda nějak na výběr. Já lidi dokážu přesvědčit, aby dělali to, co chci. Ale jako převážně slušně vychovanéj člověk to nejdřív zkusím po dobrým. Roman na mě chvílku zaraženě koukal, ale pak mu došlo, že mu stejně nedávám na výběr.

„Tak o co teda jde?“ vypadlo z něj.

„Hele, tak to ti radši ani nebudu vyprávět. Darmo by ti z toho vypadaly vlasy, kterejch, jak tak koukám, už beztak moc nemáš. No, možná udělala Lucie líp, než si myslíš,“ rejpnul jsem si. „Ale jde zhruba vo tohle. Mám tady nějaký telefonní čísla a potřeboval bych vědět, kam se z nich volá, co z nich jde za zprávy a tak.“

„A to si nemůžete zjistit u vás? Já myslel, že můžete všechno.“

Vobdařil jsem ho fakt shovívavým úsměvem. „Kdybych to mohl udělat u nás, neseděl bych tady, nemyslíš, ty génie?“

„Jasně, chápu,“ přikývnul. „A to je všechno?“

„Ne, ani zdaleka. Taky potřebuju vypátrat pár adres, hacknout nějaký kamery, natočit několik záběrů a zjistit pár jmen.“

„No,“ vyfoukl Roman. „To bude fuška.“

„Já vim. Proto jdu taky za tebou a nabízím ti za to slušný prachy.“

„Tak jo, souhlasil. „Nebudu se s váma hádat. Stejně by to nemělo cenu.“

Roman byl chytřej kluk. Mám rád chytrý lidi. Čas vod času se hoděj. Takže jsem mu hodil na stůl složky s datama, který se mi podařilo sehnat, aby se měl z kraje čeho chytit. A taky novej telefon a balíček voňavejch peněz, protože ani Armáda spásy nerozdává energetáky zdarma jen tak na potkání. Načež jsem mu udělal malou vosvětu. Nic velkýho, jen základní instrukce pro přežití. Kdyby se náhodou někdo ptal a byl dotěrnej, třeba proto, že má v ruce kvér, nesmí mě zapřít, ale potvrdit, že mě naposled viděl, než mě zabásli. Znělo to věrohodně a mohlo by mu to zachránit kejhák. Tak ze třiceti procent. Ale tou pravděpodobností jsem ho nezatěžoval. Podle mě motivační kecy stejně nemaj žádnou cenu.

Když je člověk ve vohrožení, chová se jako zvíře.
Většina lidí prostě a jednoduše zdrhne a dělaj dobře.

Jedničky¹ bojujou. Když se ale pohybujete mezi vostatnými jedničkama, musíte si udělat domácí úkoly. Běžnej člověk nečeká, že na něj při hádce vo místo v tramvaji vytáhnete kudlu. A když se to stane, někam se ztratí. Jednička na vás vytáhne větší nůž. Takže je třeba mít něco v záloze. No a když se chystáte na sršní hnízdo, asi nevyrazíte na Adama a s repelentem. To chce hořlavec sprej, vaťák, zippáka, tenisovou raketu a únikovej plán, kdyby se nějaká z těch agresivních vokřídlenejch kurev náhodou vyhnula kremaci.

Vo budoucnost jsem se nebál. Prachy už byly dávno na kontech, ke kterejm se nikdo nepovolanej nedostane. Vo Bitcoinch ani nemluvim. Pasů jsem měl taky pár navíc, ale zatím jenom pro sebe. Ale asi nebudu zdrhat sám. Takže se to musí pořešit. Pak taky potřebujete dostatek munice, nějaký nenápadný nemovitosti, kde se můžete nepozorovaně na pár dní zašít, pár novejch telefonů a kontakt na doktora, kterej vás v nejhorsim vošetří i ve tři ráno u sebe ve vobýváku pomocí jehly do šicího stroje a malýho chemika. Ale to je jenom to nejnutnější. Je toho

¹ Jedničky je původně označení pro pravé motorkáře, kterých má být cirka jedno procento mezi všemi motocyklisty. Rozdíl mezi motorkářem a motocyklistou je asi jako mezi kotětem a tygrem. V základu je to kočka, ale... Existuje k tomu i grafika. 1% v kosočtverci. Ovšem nejsou to jen motorkáři. Psychopatů je taky zhruba jedno procento a stejně jsou na tom lidé, kteří mají konflikt se zákonem. Abych to shrnul, nejsou to jedinci, kteří se v prosinci převlékají za Mikuláše, ale klidně mu s bouchačkou v ruce jeden pytel seberou a druhý nakopou. A ani se neptejte, co se stane čertovi, když s sebou táhne řetěz.

mnohem a mnohem víc. A než jsem to všechno vyřešil, bylo tady to zasraný jaro.

Nemám jaro rád. Jak kdysi někdo chytrej napsal: kytky smrděj, ptáci řvou, lejtka se zapalujou. Ale to mě tak nesere jako to, že furt chčije. A to i naprosto nečekaně. Je teda fakt, že v létě se zase hnusně potíte, na podzim hučí vítr a všude je to pojebaný listí a vo tom bordelu, co se děje v zimě, ani snad nemusim mluvit. Z čehož plyne, že co se mě týče, stojí za vyliž prdel celej rok. Ale jaro mě sralo asi nejvíc. A do toho se akorát vozval šéf. Takže už asi končí sranda. Nebo začíná. Jak se to vezme.